

dozorčím opatřením každého způsobu, jen kdyby obecní výbor opomenul zakročiti, kdy může okresní výbor opominuté opatření suplovati, druhý pak odstavec Šu toho v případech, v nichž se obecní výbor usnesl na opatření přičicím se předpisům zákona, připouští užití dozorčí moci jediné k zrušení usneseného opatření, aniž může dozorčí úřad na místě usneseného zastupitelstvem obce opatření protizákonného položit jiné opatření svoje, podle svého názoru odpovídající zákonu.

V daném případě obecní zastupitelstvo podjalo se úpravy služebních požitků Adama W. a usneslo se na opatření, jež mu uložil zákon ze dne 23. července 1919 č. 443 sb. z. a n., avšak po názoru okresní správní komise způsobem přičicím se předpisům tohoto zákona. Tím uskutečnil se předpoklad jen oné funkční stránky její dozorčí moci, že se stala oprávněnou zrušiti příslušné usnesení obecního zastupitelstva, pokud se přičilo zákonu, ale měla přenechati novou úpravu sporného poměru zákonné representaci obce, jejíž věcí bylo, aby sama vzala v úvahu námitky proti meritů úpravy původně usnesené, jež přiměly dozorčí úřad k zrušení jejího usnesení. Avšak okresní správní komise svým nálezem opatření obecního zastupitelstva reformovala položivši na místě úpravy obce úpravu svoji, čímž si přisvojila kompetenci jí po zákonu nepřislušící. Když pak žal. zemský správní výbor nař. rozhodnutím potvrdil její nález a tak se s ním ztotožnil, jest jeho rozhodnutí zřejmě v rozporu se zákonem i slušelo zrušiti je podle Šu 7 zák. o ss.

Ježto již úvaha o uvedené jediné námitce přivodila zrušení, tudíž odstranění nař. rozhodnutí v celku, nebylo třeba obírat se dalšími námitkami stížnosti.

Č. 1401.

Učitelstvo: Včasnost opravných prostředků ve věcech týkajících se služebních poměrů učitelstva národních škol posuzovati jest podle dne, kterého opravný prostředek došel na zákonné místo podací, t. j. okresní školní radu.

(Nález ze dne 7. června 1922 č. 8046.)

Věc: Marie S. v B. B. proti ministerstvu školství a národní osvěty v Praze stran odmítnutí stížnosti pro opoždění.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výnosem zemské školní rady v Praze ze dne — bylo zamítnuto odvolání, jež podala st-lka, bývalá zatímní učitelka na obecné škole dívčí v H., z rozhodnutí okresní školní rady v P., kterým bylo usneseno nevyhověti st-lčině žádosti za další prodloužení dovolené a kterýmž na její místo, jež považuje úřad za uprázdněné jejím vzdáním, byla povolána nová síla.

Proti rozhodnutí zemské škol. rady, doručenému jí dne 10. června 1920, podala st-lka rekurs k ministerstvu školství a národní osvěty v Praze, jenž došel k okresní školní radě v P., byl tam presentován dne 26. června 1920 a byl rozhodnutím ministerstva ze dne —, proti němuž směřuje stížnost k nss. podaná, zamítnut jako opožděný, ježto došel k okresní školní radě po uplynutí 14denní lhůty rekursní.

Stížnost potírá právní názor nař. rozhodnutí požadující pro včasnost rekursu, aby ve lhůtě zákonem ustanovené rekurs již také došel místa podacího, ježto prý stačí, byli-li v této lhůtě dán jen na poštu doporučeně, jak se v daném případě stalo ve lhůtě 14 dnů čítané od doručení výnosu zemské školní rady.

Nss neshledává stížnost k němu podanou za opodstatněnou. Jeť podle předpisu posl. odst. §u 44 zákona ze dne 24. února 1873 č. 17 ve znění zákona ze dne 24. června 1896 č. 46 z. z. čes. považovati v daném případě, jenž týká se služebního poměru učitelky na národní škole, pro rekurs za zákonné místo podací okresní školní radu v P. Podání rekursu u jiného úřadu, jakýmž jest i úřad poštovní, mohlo by míti právní účinek surrogující podání rekursu u svrchu zmíněného místa podacího jen tehdy, kdyby to bylo pro příslušný obor správy stanoveno výslovným předpisem zákonným. Ježto není tomu tak, sluší za jediné rozhodnou dobu pokládati okamžik, kdy rekurs došel k okresní školní radě, což — jak jest nesporno — stalo se později než ve 14 dnech od doručení rozhodnutí druhé stolice rekurem v odpor braného straně. Právem tudíž žal. úřad odmítl rekurs jako opožděný, nebera v úvahu, zda byl poště podán jako dopis doporučený čili nic, což jest po rozumu hořeních vývodů okolností naprosto nerozhodnou.

Stížnost k nss. podaná zdůrazňujíc, že rekurs byl podán poště doporučeně, má zřejmě na zřeteli předpis 2. odst. §u 2 zák. ze dne 19. března 1876 č. 28 ř. zák. jenž normuje, že do lhůty k opravnému prostředku, byl-li podán jako dopis doporučený, nepočítají se dny běhu poštovního. Avšak stížnost se nemůže s úspěchem dovolávati pro daný případ tohoto předpisu, jenž dán jest výslovně jen pro řízení před orgány správy finanční, a mohl by v daném případě rozhodovati jen tehdy, kdyby i pro řízení před úřady správy školské byl recipován — jak jej na př. recipuje § 21 nařízení vlády ze dne 23. září 1920 č. 545 sb. z. a n. pro řízení za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí —, což se však nestalo. Stejně rebylo lze v daném případě použití zásady § 1 al. III. zákona ze dne 12. května 1896 č. 101 ř. zák., že den, kterého rekurs jest dán na poštu, pokládá se vůbec za den, kterého byl rekurs podán, neboť citovaný zákon platí jen pro řízení před úřady politickými, jakýmiž nejsou úřady dozoru školského, jak zní konstantní judikatura tohoto tribunálu.

Slušelo tudíž stížnost jakožto bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 1402.

Neobmezený výčep lihovin (Slovensko): Nařízení ministra s plnou mocí pro správu Slovenska ze dne 11. srpna 1919 č. 6870 pres. Úradné Noviny č. 131) — jest kryto zákonem ze dne 10. prosince 1918 č. 64 sb. z. a n.

(Nález ze dne 7. června 1922 č. 8114.)

Věc: Julie L. v N. (adv. Dr. O. Bergmann z Prahy) proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě (odbor. rada J. Janáš) stran licence k neobmezenému výčepu lihovin.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.